

Hans Christian Andersen

Nàng tiên cá

Nguyên tác: Tiếng Pháp La Petite Sirène

Tít ngoài biển khơi kia, nước xanh hơn cánh đồng hoa mua biếc nhất, trong vắt như pha lê, nhưng sâu thăm thẳm, sâu đến nỗi neo buồm không tới đáy, phải chông chát vô số ngọn núi đá mới lên tới mặt nước. Chớ tưởng rằng đáy bể chỉ toàn là cát trắng. Nơi đáy, cỏ cây vẫn mọc, những loại cây kỳ diệu, thân lá mềm mại đến nỗi một gợn nước cũng có thể làm cho cây đu đưa. Cá lớn; cá bé lướt giữa những cành lá như chim bay qua các vòm cây trên mặt đất. Nơi sâu nhất, sừng sững lâu đài của vua Thủy Tề, tường bằng san hô, cửa sổ cao hình cung nhọn, bằng hổ phách trong suốt, mái lợp toàn vỏ ốc, mở ra khép vào theo chiều nước. Thật là tráng lệ! Nguyên một trong những hạt ngọc nằm trong từng vỏ ốc cũng đủ trang sức cho mũ miện của một bà Hoàng Hậu rồi. Vua Thủy Tề góa vợ từ lâu, công việc trong cung do Hoàng Thái hậu điều khiển. Bà là người khôn ngoan, nhưng rất kiêu hãnh về dòng dõi quý tộc của bà. Bà cài tới mười hai con ngọc trai ở đuôi, trong khi những bà khác trong Hoàng tộc chỉ đeo đến sáu con là cùng. Bà có nhiều đức tính tốt, nhưng tốt nhất là bà rất mực yêu thương các cô cháu gái, các nàng công chúa nơi thủy cung. Các cô nàng đều xinh đẹp, riêng nàng út đẹp hơn cả. Nàng có làn da nhỏ mịn như cánh hồng, có đôi mắt xanh thẳm như nước biển. Nhưng nàng cũng giống các chị, không có chân, chỉ có một cái đuôi như đuôi cá. Suốt ngày các nàng nô đùa trong những cung thất rộng rãi, hoa nở khắp các

hốc tường. Cửa sổ bằng hổ phách mở rộng, cá tung tăng bơi vào như chim én bay vào nhà chúng ta khi cửa ngõ. Chúng xán đến cho các công chúa vuốt ve.

Trước lâu đài là một vườn rộng, cành lá xanh thẫm, quả vàng lóng lánh, cánh hoa đỏ ửng tựa than hồng, cùng với cuộng hoa rung rinh không ngớt. Mặt đất toàn một thứ cát rất mịn, xanh như ngọn lửa diêm sinh. Một luồng ánh sáng xanh biếc huyền diệu chiếu tỏa khắp nơi. Khi gió lặng, sinh vật dưới đáy biển có thể nhìn thấy mặt trời lóng lánh như một ông hoa đỏ thắm đang tỏa ánh sáng xuống đáy biển.

Mỗi nàng công chúa có một khoảnh vườn nhỏ để có thể vun xới, trồng trọt theo sở thích. Nàng này sấn luống theo hình cá voi, nàng kia theo hình tiên cá, nàng út sấn luống thành hình tròn như vàng thái dương, trồng thuyền thành một loài hoa đỏ tía như mặt trời.

Tính tình nàng út trầm lặng và đoan trang. Trong khi các cô chị bày biện những vật kỳ lạ chìm theo những con tàu bị đắm, thì ngoài những bông hoa đỏ tía như mặt trời, nàng chỉ thích một bức tượng rất đẹp rơi xuống biển bữa nào. Ấy là tượng một cậu bé xinh xắn tạc bằng đá trắng như tuyết.

Nàng trông bên pho tượng một nhánh liễu đỏ tía, liễu mọc rất nhanh, cành lá rậm rạp chiếu bóng màu tím xuống nền cát xanh. Nàng thích nghe nói chuyện về loài người sống trên mặt đất có hương thơm mà loài hoa dưới biển không có, trên ấy rừng lại xanh biếc và cá lại có đậu trên cành cây cất tiếng hót mê hồn. Vì nàng chưa hề trông thấy chim, nên Hoàng Thái hậu phải gọi chim là cá, không thì nàng không thể hiểu được.

Bà nói thêm rằng:

- Khi nào lên mười lăm tuổi cháu sẽ được phép ngồi trên mặt biển, ngồi dưới ánh trăng, trên một mồm đá mà nhìn tàu bè đi lại. Lúc đó cháu sẽ được tận mắt nom thấy rừng núi và thành phố.

Năm sau, cô chị cả mới đến tuổi mười lăm. Các nàng sinh năm một, vì thế nàng út còn phải đợi năm năm nữa mới được phép lên mặt biển xem trên ấy có những gì. Các nàng hứa sẽ lần lượt kể cho nhau nghe những điều mắt thấy trên mặt biển, vì bà Thái hậu chưa biết đầy đủ, còn vô khối cái mà các nàng tò mò muốn biết rõ hơn.

Người nóng ruột nhất là nàng út, vì nàng là người phải chờ đợi lâu nhất. Ban đêm, đứng bên cửa sổ, nhìn qua làn nước xanh sẫm, nàng thấy cả trăng sao. Qua làn nước, ánh trăng mờ nhạt đi, nhưng trăng sao lại to phình ra khác thường, và mỗi lần chúng bị một vật gì che khuất như một đám mây lớn, nàng biết đó là một con cá voi đang bơi phía trên hay là một chiếc tàu lớn chở đầy người. Hẳn họ không ngờ rằng có một nàng tiên cá nhỏ nhắn đang lặng lẽ đứng dưới đáy biển với đôi tay trắng về phía con tàu.

Thế là đến tuổi mười lăm nàng công chúa cả được phép lên mặt biển.

Trở về, nàng kể lại hàng ngàn câu chuyện. Theo nàng, tuyệt nhất là được ngồi dưới ánh trăng trên bãi cát, khi bề lặng và nhìn thấy thành phố lớn gần bờ biển, có hàng trăm ánh đèn lấp lánh như sao sa, được nghe tiếng ca nhạc, tiếng xe cộ, tiếng người ầm ĩ, được trông thấy tháp nhà thờ, và nghe thấy tiếng chuông ngân vang.

Công chúa út chăm chú nghe chị kể. Chiều chiều, khi trở lại đứng bên cửa sổ nhìn qua làn nước xanh thẫm, tâm trí nàng bay bổng về cái thành phố lớn có nhiều tiếng ồn ào, và lúc đó dường như có tiếng chuông ngân tới tận tai nàng.

Năm sau, chị hai được phép lên mặt nước để vùng vẫy thỏa thích. Nàng ló lên khỏi mặt nước vào lúc hoàng hôn và nàng cho rằng không còn gì đẹp bằng khung cảnh lúc ấy. Bầu trời như toàn bằng vàng, còn mây thì nhuộm một màu đỏ kỳ diệu. Gần nơi mặt trời lặn, một đàn thiên nga bay là là mặt nước trông như một dải dài bằng sa trắng. Chúng mất hút theo hướng ấy, rồi

mặt trời lặn xuống nước, ánh hào quang vụt tắt trên mặt biển và trên các đám mây.

Năm sau nàng thứ ba được lên mặt nước. Nàng bạo dạn nhất trong năm chị em. Nàng bơi ngược dòng một con sông đổ ra biển và thế là nàng thấy được những đồi nho rục rờ. Thành phố, lâu đài hiện ra sau dải rừng xanh. Chim hót ríu rít; mặt trời nóng bỏng đến nỗi nàng phải luôn luôn ngụp xuống nước cho mát da mặt.

Nàng trông thấy một đám trẻ con trần truồng nô đùa nhảy xuống nước trong một cái vịnh nhỏ. Nàng muốn vui chơi cùng chúng, nhưng chúng hoảng sợ bỏ chạy. Một con vật đen xì, một con chó mà nàng chưa hề thấy bao giờ, chạy tới. Nó sủa dữ dội đến nỗi nàng hoảng sợ, vội vã bơi nhanh ra biển khơi. Nhưng chẳng bao giờ nàng quên được núi rừng hùng vĩ, gò đồng xanh tươi, và những đứa trẻ đáng yêu bơi lội rất giỏi mà chẳng cần đến đuôi cá. Nàng thứ tư, vốn nhút nhát, thả mình dong đưa trên ngọn sóng, cho rằng không còn gì thú bằng. Mặt biển quanh nàng rộng tới hàng mấy dặm, bầu trời như một quả chuông vĩ đại bằng thủy tinh. Nhìn xa xa thấy tàu biển, nàng tưởng đó là giống chó bể.

Bầy cá heo nhào lộn trước mặt nàng, mấy con cá voi khổng lồ phun nước qua hai lỗ mũi làm cho nàng tưởng mình đang bơi giữa hàng trăm vòi nước đang phun.

Đến lượt nàng năm. Ngày sinh nàng vào mùa đông nên ngày đầu tiên trên mặt biển, cảnh vật nàng trông thấy không giống cảnh vật các chị nàng đã được mục kích. Bể xanh ngắt một màu. Xung quanh nàng những tảng băng nổi khổng lồ rập rờn trên mặt biển như là những viên ngọc quý long lánh và lớn hơn tháp chuông nhà thờ. Hình thù chúng rất quái dị. Nàng ngồi trên một tảng đá to nhất, gió đùa trên mái tóc, cá tung tăng bơi lặn xung quanh.

Chiều đến, mây đen phủ kín bầu trời, sấm sét nổi lên, từng đợt sóng đen

ngòm nâng bổng những tảng băng khổng lồ sáng rực dưới ánh chớp.

Tất cả tàu bè đều hạ buồm. Ai nấy đều kinh hãi. Riêng nàng tiên cá vẫn trầm lặng ngồi trên núi băng ngắm ngía những tia chớp nổ ran trên mặt biển ngầu bọt.

Thoạt mới lên mặt nước nàng nào cũng say mê với những cảnh vật mới lạ, nhưng dần dần được tự do đi lại các nàng đã thấy dừng dưng. Các nàng vội quay về lâu đài dưới nước và chỉ một tháng sau đã cho rằng không kỳ diệu bằng đáy biển.

Thường buổi chiều, năm chị em cầm tay nhau bơi lên mặt biển. Các nàng có giọng hát mê hồn, hay hơn bất cứ giọng hát nào trên trần gian.

Khi giông tố nổi lên, tưởng chừng như sắp đánh tàu bè, các nàng liền bơi đến trước mũi tàu, cất giọng mê hồn ca ngợi vẻ đẹp nơi đáy biển, khuyên các thủy thủ chớ có sợ gì và mời họ theo các nàng về thủy cung; nhưng thủy thủ chẳng hiểu gì và cho rằng đó là những tiếng gào thét của cơn giông tố.

Vả chăng, khi xuống đáy biển, họ chẳng thể nhìn thấy cảnh đẹp huy hoàng ở đáy, vì nếu tàu đắm họ sẽ chết đuối, và chỉ còn là những cái xác không hồn.

Chiều chiều, khi năm chị em rủ nhau đi, nàng út ở lại một mình, ngó theo các chị, những muồn khóc lên. Nhưng nàng là cá, không có nước mắt, nên lòng càng thêm đau đớn bội phần. Nàng thở dài: “Ước gì ta đủ mười lăm tuổi! Chắc rằng ta sẽ yêu cuộc đời và những con người trên ấy”.

Cuối cùng nàng đã đến mười lăm tuổi.

Bà bảo nàng:

- Thế là cháu đã trưởng thành. Lại đây để bà trang điểm cho, như các chị cháu.

Bà đặt tóc nàng một mũ miện hình hoa sen, dát ngọc, và ra lệnh cho tám con ngọc trai cặp vào đuôi nàng để tỏ rõ ngôi thứ của nàng.

Công chúa kêu lên:

- Đau quá!

Bà nàng bảo:

- Muốn đẹp thì phải đau một tí!

Nàng tiên cá chỉ muốn quẳng tất cả ngọc trai và mũ miện nặng trình trịch đi!

Nàng thích trang điểm bằng những bông hoa nhỏ trồng trong vườn kia, nhưng nàng không dám trái lệnh bà Thái hậu.

- Cháu đi đây, bà ạ!

Nàng reo vừa lao mình lên mặt biển, nhẹ nhàng như bọt bong bóng.

Nàng lên tới mặt biển thì mặt trời lặn, mây còn ánh màu da cam, và trên bầu trời rực lửa, sao hôm đã lấp lánh sang ngời. Không khí êm đềm, mát mẻ, mặt biển phẳng như gương. Gió lặng. Một con thuyền có ba cột buồm đứng im phăng phắc, chỉ trưng một cánh buồm. Thủy thủ đang nghỉ ngơi. Tiếng đàn, tiếng hát vọng ra và đến đêm, hàng ngàn ngọn đèn lồng thấp sang trung.

Quốc kỳ của tất cả các nước dăng lên trên thuyền và tung bay trước gió.

Nàng tiên cá Bơi đến gần các cửa sổ ở mạn thuyền, và mỗi lần sóng nâng nàng lên, nàng nhìn được vào cả bên trong thuyền. Trong ấy có rất nhiều người ăn mặc sang trọng, người mặc đẹp nhất là một Hoàng tử chạc mười sáu tuổi. Hôm nay chính là ngày hội mừng sinh nhật hoàng tử. Thủy thủ nhảy múa trên thuyền và khi Hoàng tử bước ra, hàng trăm pháo hoa bay vụt lên không trung.

Pháo hoa rực sáng như ban ngày làm nàng tiên cá sợ hãi lặn xuống nước.

Nàng lại nhô đầu lên và tưởng chừng như tất cả các sao trên trời rơi xuống đầu nàng. Chưa bao giờ nàng được xem đốt pháo hoa. Có bông đỏ rực như mặt trời vừa quay tít vừa rít lên, có bông bay vút lên bầu trời xanh và tất cả phản chiếu xuống mặt biển trong vắt. Trên thuyền sáng rực, nhìn rõ từng vật, nhìn người lại càng rõ hơn. Hoàng tử mới đẹp làm sao! Chàng tươi cười thân

mặt nắm tay mọi người, giữa tiếng nhạc vang lừng trong màn đêm lặng lẽ. Đêm đã khuya, nhưng nàng công chúa vẫn không rời mắt khỏi con thuyền và chàng Hoàng tử đẹp trai. Đèn tắt, không còn pháo hoa, không còn tiếng đại bác nổ nữa. Người ta chỉ còn nghe thấy tiếng biển cả gầm thét. Nàng tiên cá vẫn ngồi trên sóng, nhìn qua cửa sổ ở mạn thuyền.

Gió nổi, thuyền nhỏ neo, buồm lần lượt căng lên rồi sóng lớn mãi, mây đen kéo đến. Chẳng bao lâu sấm chớp nổi lên và một cơn phong ba khủng khiếp đổ tới. Thủy thủ vội vã hạ buồm. Chiếc thuyền cheo leo trên mặt biển đang động lên dữ dội. Từng đợt sóng dâng lên, đen ngòm, cao như những ngọn núi khổng lồ, hăm dọa đổ sập vào các cột buồm. Con thuyền dâng lên hạ xuống theo những đợt sóng ngàu bọt. Thủy thủ rất lo lắng, còn nàng tiên cá thấy cảnh tượng ấy lại lấy làm thích thú.

Những tấm vân dày gây gập trước những đợt sóng hung hãn. Con thuyền vỡ tan ra, cột buồm chính gãy đôi như một cây sậy, thuyền nghiêng sang một bên, nước ập vào khoang.

Lúc đó nàng tiên cá mới hiểu là người trên thuyền đang gặp cơn phong ba nguy hiểm, và chính nàng cũng phải cẩn thận để khỏi va vào các mảnh thuyền vỡ tung đang trôi lênh bênh. Có lúc trời tối ngòm đến nỗi nàng không còn phân biệt được vật gì nữa; nhưng ánh chớp lóe lên làm nàng nhận ra từng người trên thuyền. Nàng chỉ chú ý nhìn theo chàng hoàng tử trẻ tuổi và khi thuyền chìm hẳn, nàng thấy chàng cũng chìm theo.

Thoạt đầu nàng mừng rỡ, tưởng rằng sẽ được gặp chàng nơi đáy biển.

Nhưng nàng chợt nhớ rằng con người không sống được dưới nước và khi tới giang sơn của vua Thủy tề thì chàng đã chết. Chết ư? Không, không thể để cho chàng chết được!

Nàng nâng đầu chàng lên khỏi mặt nước và cùng chàng phó mặc cho sóng cuốn.

Sáng hôm sau, cơn bão táp đã qua, nhưng chẳng còn dấu vết gì của con thuyền nữa. Mặt trời đỏ ửng chói lọi trên mặt biển, Hoàng tử trông như còn sống, nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Nàng tiên cá hôn lên trán chàng. Người chàng đã lạnh toát như pho tượng cẩm thạch trong vườn hoa của nàng. Nàng hôn mãi lên trán chàng, lòng tha thiết mong chàng sống lại. Đột nhiên, nàng trông thấy đất liền, thấy những rặng núi cao, một màu xanh biếc, đỉnh phủ tuyết, lóng lánh như đàn thiên nga đang ngủ. Dưới chân núi, gần bờ biển, có những khu rừng đẹp đẽ xanh tươi và một ngôi nhà, nhà thờ, nhà tu hay nhà gì đó, nàng chẳng rõ.

Chanh, cam đầy vườn, dừa mọc trước cửa. Biển xói vào bờ tạo thành một cái vịnh nhỏ, nước lặng và sâu, có núi đá bao quanh. Nàng dìu Hoàng tử về phía đó, đặt chàng lên bãi cát mịn và cẩn thận nâng cao đầu chàng lên. Tiếng chuông nhà thờ đổ hồi trong ngôi nhà trắng xinh xắn và một đoàn thiếu nữ chạy ra vườn. Nàng tiên cá vội bơi ra nấp sau một tảng đá, lấy rong biển phủ đầu và trước ngực để khỏi lộ bộ mặt kiêu diễm. Nàng cố ý theo dõi xem chàng Hoàng tử tội nghiệp sẽ ra sao.

Một lát sau, có một thiếu nữ đi tới. Lúc đầu, cô ta sợ, nhưng các cô khác đã kéo đến. Nàng tiên cá nhìn thấy Hoàng tử đã hồi tỉnh và mỉm cười với các thiếu nữ. Chỉ riêng với nàng, người đã cứu chàng, nhưng chàng không hề biết, chàng không tặng một nụ cười nào cả. Thế là nàng buồn thiu. Và khi Hoàng tử đã vào khuất trong ngôi nhà, nàng lặn xuống nước, quay về nơi thủy cung.

Từ đó, sáng, chiều, nàng bơi lên nhìn lại nơi nàng đã đặt Hoàng tử. Nàng thường thấy có người ra hái trái cây, nàng thấy tuyết lóng lánh trên núi cao, nhưng nàng chẳng thấy Hoàng tử, và cứ thế nàng lại trở về, càng buồn bã hơn.

Niềm an ủi độc nhất của nàng là ngôi trong vườn, ôm lấy pho tượng cẩm

thạch trông giống Hoàng tử như đúc. Nàng chẳng còn thiết hoa nữa, bỏ mặc hoa lan ra cả lối đi, cuốn cành cuốn lá vào cả các cây lớn.

Cuối cùng, không chịu nổi nữa, nàng kể lễ nỗi niềm với một cô chị. Các chị khác cũng được biết chuyện và kể lại với vài bạn giáng liêng thân thiết nhất, trong số đó, có một cô biết rõ giang sơn của Hoàng tử.

- Đi nào, cô em bé bỏng!

Các chị gọi nàng rồi tay cầm tay, họ nối đuôi nhau bơi lên mặt nước, tới trước lầu Hoàng tử.

Lầu này xây bằng các thứ đá màu rực rỡ và có những cầu thang lớn bằng cẩm thạch chạy xuống tận mặt nước. Mặt lầu cuộn tròn và thép vàng lộng lẫy. Giữa các cột, quanh lầu, có những bức tượng bằng cẩm thạch trông như người thật. Nhìn qua cửa sổ cao, người ta thấy những căn phòng lộng lẫy, trải thảm lụa, và những bức chân dung kỳ diệu dăng đầy tường. Chính giữa căn phòng lớn, một vòi nước phun lên tới tận mái tròn. Từ mái lầu mặt trời rọi xuống mặt nước và cỏ cây mọc trong bể cạn.

Bây giờ nàng tiên cá đã biết nơi Hoàng tử ở. Từ đó, chiều và đêm, nàng thường trở lại đây, ngồi trên mặt biển. Nàng còn bơi xa hơn các cô chị, bơi sâu vào đất liền, đến tận con kênh đào chảy dưới chân các bể bậc thang lộng lẫy xây bằng đá cẩm thạch. Nàng ngồi đó ngắm ngía Hoàng tử, còn Hoàng tử thì tưởng rằng chỉ có một mình mình dưới ánh trăng.

Thường vào buổi chiều Hoàng tử dạo chơi giữa tiếng đàn nhạc, trên một con thuyền mắc đầy cờ xí. Lúc đó, nàng vượt hẳn lên mặt nước, gió đùa trên mái tóc màu bạc của nàng, trông hết như một con thiên nga đang giương cánh.

Thường thường, nghe những người dân chài đánh cá ban đêm ca tụng Hoàng tử, nàng cảm thấy sung sướng, vì đã cứu chàng đêm nào bập bênh, ngoắc ngoải giữa làn sóng, và nàng lại càng sung sướng mỗi khi nghĩ đến lúc ôm ghì đầu chàng vào ngực mà hôn. Nhưng chàng đâu có hề hay biết chuyện ấy

mà nghĩ đến chuyện an ủi nàng. Càng ngày nàng thấy yêu mến loài người, nàng lại càng muốn gần họ, càng muốn sống với loài người trên cái thế giới rộng hơn giang sơn của nàng rất nhiều. Loài người có thể lướt trên sóng bằng thuyền bè, có thể leo lên tận đỉnh núi cao tít. Rừng núi, động ruộng của họ rải ra đến tận chân trời bao la. Còn biết bao nhiêu điều nàng muốn rõ mà các chị nàng không giải đáp cho nàng được.

Nàng tìm đến bà Thái hậu là người biết rõ về cái thế giới bên trên, mà nàng gọi là “xứ trên bể”. Nàng hỏi:

- Bà ơi, nếu loài người không chết đuối thì họ có thể sống vĩnh viễn được không? Họ có chết như chúng ta ở dưới bể không?

Thái Hậu bảo:

- Có chứ, họ chết và đời họ còn ngắn hơn đời chúng ta nữa kia! Chúng ta có thể sống tới ba trăm năm, nhưng khi lìa đời chúng ta sẽ biến thành bọt sóng và không có mồ mả để được chôn cất giữa những người thân yêu. Linh hồn chúng ta không tồn tại được lâu nên ta không thể hóa thành kiếp khác được, cũng ví như cây rong bể đã cắt rồi là hết xanh tươi. Loài người, trái lại có một linh hồn bất tử, ngay cả khi thân thể đã nằm im trong nấm mồ, linh hồn họ lúc ấy bay lên không trung. Cũng như chúng ta bơi lên mặt nước để nhìn đất liền, linh hồn họ bay lên những miền mà chúng ta không thể nào nhìn thấy được.

Nàng tiên cá buồn bã hỏi:

- Sao chúng ta lại không có một linh hồn bất diệt? Cháu sẵn sàng hiến ba trăm năm của cháu để được thành người, dù chỉ sống có một ngày để linh hồn được lên Thiên đàng.

Thái Hậu bảo:

- Cháu đừng nghĩ nhảm; dù sao chúng ta còn sung sướng hơn loài người nhiều lắm.

- Thế là cháu sẽ phải chết và hóa thành bọt bể ư? Lúc đó chẳng còn nghe thấy tiếng sóng vỗ nhịp nhàng, chẳng còn nhìn thấy hoa nở và mặt trời ửng hồng sao?

Thái Hậu nói thêm:

- Không cháu ạ, chỉ cần có một người yêu thương cháu thiết tha hơn cha mẹ. Nếu tâm hồn và tình yêu người đó dồn cả cho cháu và có một đức cha đặt tay cháu vào người đó thì lúc ấy hồn người đó truyền qua cháu và cháu sẽ được hưởng phần hạnh phúc dành riêng cho loài người. Nhưng việc đó không bao giờ có được. Ở dưới đáy bể chúng ta cho cái đuôi cá là đẹp nhất thì loài người cho là gớm ghiếc. Họ cho là cặp chân nặng nề của họ mới là đẹp kia!

Nàng tiên cá thở dài buồn bã nhìn cái đuôi của mình.

Thái Hậu bảo:

- Thôi cháu đi vui chơi với bà. Bà cháu ta sẽ nhảy nhót cho thỏa ba trăm năm của chúng ta. Cuộc đời như thế cũng đủ lắm. Cháu đi với bà! Tối nay có đại hội khiêu vũ trong cung đấy.

Thật vậy, ở trên mặt đất, người ta không thể tưởng tượng được một khung cảnh lộng lẫy đến thế. Gian phòng khiêu vũ rộng lớn, tường và trần toàn bằng một thứ thủy tinh dày, trong suốt. Hàng mấy trăm con ngao khổng lồ xanh đỏ xếp thành hai hàng dọc; cạnh chúng ta là những ngọn đuốc có ánh lửa xanh lam chiếu tỏa khắp phòng trông hết như một bể ánh sáng rực rỡ. Hàng ngàn cá lớn, cá con, vẩy đỏ, vẩy vàng, vẩy bạc, bơi tung tăng bên ngoài tường kính.

Thanh niên nam nữ sống dưới đáy biển nhảy múa và ca hát êm ái trên một dòng nước chảy giữa gian phòng; loài người không thể có giọng hát hay đến thế. Nàng công chúa út hát hay nhất.

Mọi người hoan nghênh nàng và có lúc nàng sung sướng nghĩ rằng giọng hát

của nàng có thể hay nhất trần gian, trên đất liền cũng như trên mặt biển. Nàng chợt nghĩ đến thế giới trên mặt đất. Nàng không thể nào quên được chàng Hoàng tử trẻ tuổi và cảm thấy đau khổ vì không thể có được một linh hồn bất diệt. Giữa lúc mọi người vui chơi, ca hát, nàng lẩn tránh ra ngoài lâu đài của vua cha rồi ngồi âu sầu trong khu vườn nhỏ của mình. Bỗng nhiên nàng nghe thấy những tiếng động truyền qua làn nước biển vọng tới nàng. Nàng nghĩ thầm:

- Chắc là tiếng chàng, người mà ta luôn luôn nghĩ tới, người mà ta yêu quý hơn cha mẹ, người mà ta muốn gửi gắm cả cuộc đời. Ta dám làm tất cả mọi việc để được gần chàng, để được có một linh hồn bất diệt. Trong lúc các chị còn đang mãi múa trong lâu đài của vua cha, ta thử tìm đến mộ phù thủy mà cho đến bây giờ ta vẫn khiếp sợ, may ra mộ có thể khuyên bảo và giúp ta điều gì.

Nghĩ thế nàng bơi đến động của mộ phù thủy, ở dưới cái vực xoáy đang gầm thét.

Nàng chưa hề qua nẻo đường này, một con đường chẳng có hoa và rong rêu gì cả, chỉ có cát mịn rải tới tận miệng vực, nước xoáy lồng lộng như dưới bánh cối xay máy.

Nàng vượt qua làn sóng vào tận xào huyết của mộ phù thủy, ở giữa một khu rừng kỳ lạ. Cây cối, bờ bụi đều là những loại san hô, nửa động vật, nửa thực vật, trông như những con rắn trăm đầu mọc từ dưới đất lên, cành cây giống như những con rắn trăm đầu mọc từ dưới đất lên, cánh cây giống như những cánh tay dài nhầy nhụa.

Nàng công chúa kinh hãi đứng trước nhà mộ phù thủy, tim đập mạnh. Nàng toan bỏ chạy nhưng nghĩ đến hoàng tử và linh hồn con người nàng trở nên can đảm. Nàng quăn mớ tóc dài để tránh không cho những con san hô nắm được, khoanh tay vào trước ngực, bơi rẽ nhanh như cá, lách qua các con san

hồ góm ghiếc đang giờ những cánh tay khủng khiếp về phía nàng. Nàng thấy hàng trăm cánh tay của chúng, hết như những cái kim sắt, cặp chặt lấy những bộ xương trắng hếu của những người bị chết đuối, những xác súc vật, và cái làm cho nàng kinh hãi nhất là có cả xác một nàng tiên cá.

Cuối cùng, nàng đến một cánh đầm lầy, lúc nhúc những con rắn góm ghiếc, ở giữa là nhà mù phù thủy xây bằng sọ những người chết chìm. Trước cửa nhà, mù phù thủy đang ngồi cho con cóc ăn như loài người mớm thức ăn cho chim bạch yến vậy.

Mụ bảo:

- Ta biết ngươi muốn gì rồi. Hỡi nàng công chúa xinh đẹp, ngươi thật là điên rồ, ngươi sẽ bị đau khổ, nhưng ta cũng cứ giúp ngươi. Muốn cho hoàng tử yêu ngươi và chia sẻ linh hồn với ngươi, ngươi phải vứt bỏ cái đuôi cá và thay vào đó đôi chân như của loài người. Ngươi đến thật đúng lúc, vì nếu ngươi đến sau đêm nay thì một năm nữa ta mới có thể giúp ngươi được. Ta sẽ chế cho ngươi một liều thuốc, rồi ngươi bơi vào bờ, uống hết liều thuốc đó và sẽ biến thành một người con gái đẹp tuyệt trần. Dáng đi của ngươi sẽ nhẹ nhàng uyển chuyển như một vũ nữ, nhưng cứ mỗi bước đi ngươi sẽ thấy như kim châm và ứa máu chân ra. Nếu ngươi chịu được đau đớn ta sẽ giúp ngươi.

- Tôi xin chịu hết, nàng tiên cá vừa run rẩy trả lời vừa nghĩ đến hoàng tử và linh hồn bất diệt.

Mụ phù thủy bảo:

- Nhưng hãy nghĩ cho kỹ. Một khi đã biến thành người rồi ngươi không thể trở thành thủy nữ nữa được nữa. Không bao giờ ngươi gặp lại các chị ngươi, được quay về thủy cung nữa. Và nếu ngươi không chiếm được tình yêu của Hoàng tử để chàng yêu quý ngươi hơn cha mẹ chàng, nếu chàng không chịu làm lễ thành hôn với ngươi thì ngươi không thể có linh hồn bất diệt được.

Ngay sáng sau hôm hoàng tử lấy người khác làm vợ, tim người sẽ tan nát và người sẽ biến thành bọt biển.

- Tôi xin chịu đựng cả, nàng công chúa nhắc lại, mặt tái nhợt như người chết.

Mụ phù thủy bảo:

- Nhưng hãy nghĩ cho kỹ. Một khi đã biến thành người rồi người không thể trở thành thủy nữa được nữa. Không bao giờ người gặp lại các chị người, được quay về thủy cung nữa. Và nếu người không chiếm được tình yêu của hoàng tử để chàng yêu quý người hơn cha mẹ chàng, nếu chàng không chịu làm lễ thán hôn với người thì người không thể có linh hồn bất diệt được.

Ngay sáng sau hôm hoàng tử lấy người khác làm vợ, tim người sẽ tan nát và người sẽ biến thành bọt biển.

- Tôi xin chịu đựng cả, nàng công chúa nhắc lại, mặt tái nhợt như người chết.

- Nhưng người phải trả công cho ta không phải là ít. Giọng hát của người hay nhất nơi đáy biển này, và người tưởng rằng sẽ dùng trò mê hoặc hoàng tử, nhưng chính giọng hát ấy người phải trao cho ta. Ta muốn đổi liều thuốc của ta lấy cái quý báu nhất của người kia, vì chính ta cũng phải chích máu của ta để chế thành liều thuốc cho người uống. Nó sẽ công hiệu như một thanh kiếm hai lưỡi vậy.

Thủy nữ lo lắng:

- Nhưng nếu mụ lấy mất giọng hát của tôi thì tôi chẳng còn gì nữa ư?

- Còn cái sắc đẹp, cái dáng đi nhẹ nhàng, duyên dáng và đôi mắt tình tứ của người. Bấy nhiêu cũng đủ say đắm một con người rồi. Thế nào? Hay người lại sợ rồi? Thề cái lưỡi con con ra cho ta cắt để đổi lấy liều thuốc.

- Được, thủy nữ đáp.

Liền đó, mụ phù thủy lấy một cái nôi ra để pha thuốc.

- Sạch sẽ vẫn là một thói tốt! Vừa nói mụ vừa lấy một búi toàn là răn để chùi nôi.

Rồi mụ rạch ngực cho máu chảy xuống và thêm hết vị thuốc này đến vị thuốc khác cho vào trong nôi. Một làn khói dày đặc bốc lên. Cuối cùng liều thuốc đã chế xong, lúc này trong suốt như nước.

- Đây cầm lấy.

Mụ phù thủy nói rồi cắt luôn lưỡi nàng tiên cá. Thế là từ đấy nàng tiên cá không thể hát và nói được nữa.

- Khi qua rừng, nếu loài san hô định bắt người cứ rẫy cho chúng vài giọt nước này.

Nàng tiên cá chẳng cần phải làm thế. Các thủy quái vừa thấy bình thuốc lóng lánh như sao trong tay nàng đã sợ hãi rút tay lại. Nàng vượt qua cánh rừng và các vực sâu bình yên vô sự.

Nàng đã lại nhìn thấy lâu đài của vua cha. Các ngọn đuốc nơi phòng lớn đã tắt, mọi người đang say sưa yên giấc. Nàng chẳng dám đánh thức ai cả, nhất là bây giờ nàng đã cảm rồi. Nàng sắp phải vĩnh viễn lìa xa tất cả. Lòng nàng se lại vì đau khổ. Nàng lén ra vườn hái trong một khoảnh vườn của các chị một bông hoa, gửi hàng nghìn chiếc hôn về phía lâu đài, rồi bơi qua làn nước xanh thẳm, nhoi lên mặt biển.

Mặt trời chưa mọc, hoàng tử đang bước lên trên những bậc thang cẩm thạch rực rỡ. Trăng chưa lặn, tỏa một ánh sáng dịu dàng. Nàng tiên cá uống liều thuốc nóng bỏng. Nàng thấy hình như có một thanh kiếm hai lưỡi đâm xuyên qua làn da thịt mềm mại, và nàng nằm đấy, ngất đi. Khi mặt trời chiếu sáng trên ngọn sóng, nàng tỉnh dậy, và thấy người đau nhói. Chàng hoàng tử trẻ tuổi đã đứng trước mặt, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn nàng. Nàng nhìn xuống thấy đuôi cá đã biến mất, thay vào đấy là một cặp chân trắng muốt như chân của một người con gái. Thấy mình thân thể lỏa lồ nàng vội

lấy làn tóc dài quấn vào người như một cái áo choàng. Hoàng tử hỏi nàng là ai, ở đâu, nàng nhìn chàng với đôi mắt xanh thẳm, âu yếm nhưng buồn rầu, không nói được một lời.

Hoàng tử cầm tay dắt nàng về lầu. Mỗi bước đi, đúng như lời mụ phù thủy nói, nàng cảm thấy như giẫm lên kim hay gốc rạ phát nhọn, nhưng nàng cố chịu đựng, không hề kêu ca. Nàng đi bên chàng, nhẹ như bông hồng, và chàng, cũng như mọi người trong lầu, đều say mê dáng đi uyển chuyển, nhẹ nhàng của nàng.

Người ta mặc cho nàng quần áo lượt là. Trong lâu đài này, nàng là người đẹp nhất, nhưng chẳng biết nói mà cũng chẳng biết hát. Rất nhiều cung nữ, quần áo lụa dát vàng, đến ca hát trước hoàng tử, vua và hoàng hậu, người nào hát cũng hay và được hoàng tử vỗ tay khen ngợi trước tiên. Nàng tiên cá rất buồn rầu vì biết rằng mình còn có thể hát hay hơn thế.

Nàng nghĩ:

- Ôi! Nếu chàng biết được rằng ta đã phải vĩnh viễn hy sinh giọng hát của ta chỉ vì muốn được sống bên chàng!

Hát xong, cung nữ nhảy múa theo điệu nhạc rất du dương. Nàng tiên cá liền giơ cao đôi cánh tay nõn nà, nhấc gót lên, đầu gót chân lướt trên mặt sàn, cất bước nhảy múa một bài tuyệt đẹp. Mỗi cử chỉ làm tôn vẻ đẹp của nàng lên và đôi mắt nàng làm xúc động tâm hồn hơn các cung nữ.

Mọi người đều ngất ngây, nhất là hoàng tử. Chàng gọi nàng là cô bé lạc loài. Nàng vẫn tiếp tục nhảy múa, mặc dầu mỗi lần chạm chân xuống đất nàng cảm thấy đau đớn như giẫm lên gốc rạ vót nhọn. Hoàng tử lưu nàng lại và cho phép nàng ngủ trên chiếc đệm nhung, ngay trước cửa phòng mình.

Hoàng tử còn cho may một bộ nam phục để nàng có thể cưỡi ngựa đi chơi cùng chàng. Hai người đi dạo qua những cánh rừng thơm ngát, cành lá xanh tươi rủ xuống vuốt ve vào vai họ, trên cành chim hót líu lo. Nàng cùng

hoàng tử leo lên núi cao. Khi mọi người nhìn thấy chân nàng đầm máu nàng vẫn mỉm cười và cùng chàng leo lên mãi đến khi thấy mây bay dưới chân tựa như những đàn chim bay từng đàn về xứ nóng.

Khi mọi người đã ngủ yên trong lầu đài, nàng ngồi xuống bậc thang cẩm thạch bên bờ biển, dứng đôi chân nóng bỏng xuống nước lạnh cho dịu cơn đau. Dần dần chân bớt đau, nàng nhìn biển cả, chạnh lòng nhớ đến những người thân yêu dưới đáy biển. Nàng bỗng thấy các chị đang cầm tay nhau hiện trên mặt biển, vừa bơi vừa hát véo von. Nàng vẫy họ và các chị đã nhận ra nàng, nói cho nàng biết nỗi âu sầu từ khi nàng bỏ đi. Từ đấy đêm nào các chị cũng đến, và có lần nàng trông thấy cả bà Thái Hậu là người đã hàng bao năm nay không lên đến mặt biển; nàng trông thấy cả vua Thủy tề, đầu đội mũ miện vàng. Hai ngài giơ tay về phía nàng, nhưng không dám vào gần bờ như các chị nàng.

Mỗi ngày thủy nữ càng yêu hoàng tử, nhưng hoàng tử chỉ yêu nàng như yêu một người em gái hiền hậu, dễ thương thôi. Chẳng hề biết rằng nếu chàng không lấy nàng thì nàng sẽ không thể nào trở thành người có linh hồn bất diệt được và sau ngày chàng lấy người khác làm vợ, nàng sẽ phải biến thành bọt biển.

Anh không yêu em hơn tất cả mọi người sao?

Đôi mắt người thủy nữ hình như hỏi vậy khi hoàng tử xiết chặt người nàng trong tay và hôn lên trán nàng.

Hoàng tử bảo nàng:

- Đúng lắm, ta yêu em vì em có một tấm lòng tốt hơn cả. Em là bạn quý nhất của ta. Em giống hệt như một thiếu nữ mà ta đã gặp, nhưng rồi có lẽ ta chẳng bao giờ gặp nữa. Khi đó ta đang ở trên một chiếc tàu bị đắm. Sóng biển đánh giạt ta vào một nhà tu, nơi có nhiều thiếu nữ đã nguyện dốc lòng đi theo Thượng đế. Nàng trẻ nhất thấy ta nằm sóng sượt trên mặt biển đã cứu

ta thoát chết. Ta chỉ gặp nàng có một lần, nhưng chỉ có nàng là người ta có thể yêu được thôi. Em giống hệt nàng và gọi lại hình ảnh nàng trong tâm trí ta. Nàng đã đi tu, nhưng nàng đã cử em đến đây như một sứ giả của tình bạn. Chẳng khi nào ta còn được gặp nàng nữa.

Nàng tiên cá nghĩ thầm:

- Trời ơi! Chàng không biết, chính ta đã cứu chàng thoát chết. Chính ta đã vượt sóng đưa chàng đến tận nhà tu trong rừng. Chính ta đã nấp sau tảng đá mong mỏi có người thấy mà cứu chàng, và chính ta đã trông thấy người con gái mà chàng yêu hơn ta.

Nàng không khóc được, nhưng thở dài nỗi ruột, tự nhủ:

- Chàng đã chẳng bảo rằng cô ta đi tu hay sao? Như thế thì chẳng bao giờ cô ta được ra và họ chẳng thể gặp nhau được. Còn ta, ta sống gần hàng ngày trông thấy chàng, ta muốn được hầu hạ, yêu quý chàng và hiến dâng cho chàng cả cuộc đời của ta.

Trong cung, người ta đã bàn tán đến chuyện hoàng tử sắp lấy một nàng công chúa xinh đẹp, con vua nước giáng liêng. Người ta đã chuẩn bị một chiếc tàu trang hoàng lộng lẫy.

Nhân dân đồn đại:

- Hoàng tử nói là đi viếng thăm nhà vua, nhưng chính là sang xem mặt công chúa. Hoàng tử mang theo rất nhiều tùy tùng.

Nàng tiên cá mỉm cười, lắc đầu vì nàng biết rõ hơn ai hết ý định của hoàng tử. Hoàng tử nói với nàng:

- Phải, chính ta đi xem mặt công chúa, vì vua cha và hoàng hậu bắt buộc ta, nhưng cha mẹ chẳng thể bắt buộc ta phải cưới công chúa được, chắc chắn là công chúa không thể nào giống được người thiếu nữ trong nhà tu. Nếu ta lấy vợ, người đó sẽ là "nàng", hay là em người em gái lạc loài, giống hệt như "nàng", chỉ nói bằng mắt mà không nói bằng lời.

Nói rồi chàng hôn lên đôi môi đỏ thắm, mâm mê bộ tóc dài của nàng ép đầu nàng vào ngực chàng. Suốt đêm đó nàng tiên cá đáng thương mơ được sống hạnh phúc và có một linh hồn bất diệt như loài người.

Khi tàu sửa soạn xong, hoàng tử hỏi nàng:

- Em căm của ta, em không sợ biển cả đấy chứ?

Rồi chàng nói về những cơn giông tố, về cảnh trời yên bể lặng, về những cơn cá biển kì dị.

Nghe chàng nói, nàng mỉm cười, vì nàng biết rõ đáy biển hơn bất cứ một người nào.

Một đêm trăng, khi mọi người đã yên ngủ, trừ người hoa tiêu, nàng cúi trên thành tàu nhìn qua làn nước biếc, tưởng như nhìn thấy lâu đài của cha nàng. Bà nàng ngồi đó nhìn con tàu qua làn sóng đang cuốn lên dữ dội. Nàng vẫy tay ra hiệu muốn nói cho các chị biết rằng mình rất sung sướng, nhưng chợt có một anh thủy thủ đến, các chị vội lặn xuống nước. Anh thủy thủ tưởng rằng đấy chỉ là một đám bọt sóng.

Sáng hôm sau, tàu cập bến tại kinh đô nước giáng liêng. Chuông nhà thờ kéo vang, lính tráng mang cờ, súng cấm lưỡi lê, dàn thành cơ đội để duyệt binh.

Mỗi ngày có những cuộc vui mới; yến tiệc, khiêu vũ liên tục, nhưng nàng công chúa vẫn chưa về. Người ta nói rằng hiện nàng đang ở một nhà tu xa để trau dồi đức hạnh theo lễ giáo của các vua chúa. Cuối cùng, nàng đã về.

Thủy nữ nóng lòng muốn biết mặt người con gái có sắc đẹp lừng danh ấy.

Nàng đã phải công nhận điều đó. Nàng chưa bao giờ thấy một người dễ thương, có làn da mịn màng, đôi mắt xanh thắm long lánh dưới hàng lông mày đen và dài như vậy.

Hoàng tử reo lên:

- Chính em, chính em đã cứu ta khi ta mê man trên bãi biển.

Rồi chàng ôm lấy người vợ chưa cưới và bảo nàng tiên cá:

- Hạnh phúc quá! Điều mơ ước tha thiết nhất đời ta đã thực hiện được. Cô bạn quý mến của ta ơi, em hãy chia sẻ hạnh phúc với ta!

Nàng công chúa thủy cung hôn tay hoàng tử, nhưng cảm thấy cõi lòng tan nát. Ngày cưới chàng sẽ là ngày nàng từ gã côi trần và biến thành bọt biển. Chuông tất cả nhà thờ khua vang, sứ giả chạy khắp phố phường báo tin công chúa kết hôn. Trên khắp các nhà thờ, dầu thơm bốc lên nghi ngút trong những cây đèn bạc quý giá. Các cha cố lắc lư đỉnh trầm; cặp vợ chồng mới cầm tay nhau nhận phước trước đĩa giám mục. Nàng tiên cá bận áo lụa thêu vàng, nâng đuôi áo của công chúa. Nhưng nàng chẳng còn nghe thấy tiếng nhạc du dương, chẳng còn trông thấy lễ cưới tung bừng. Nàng còn phải nghĩ đến cái chết đêm nay và tất cả những gì sẽ mất đi, đối với nàng, trên thế gian này.

Ngay đêm đó, cặp vợ chồng mới cưới trở lại con tàu giữa tiếng súng chào và cờ bay phấp phới. Chính giữa tàu là cán lều có căng màn đỏ rực thêu vàng, nơi mà cặp vợ chồng mới cưới sẽ nghỉ đêm.

Gió căng buồm và tàu lướt nhẹ nhàng trên làn nước trong vắt.

Đêm đến, người ta đốt đuốc sáng trưng, thủy thủ nhảy múa vui vẻ trên boong. Nàng tiên cá nhớ lại đêm đầu tiên nàng được phép lên mặt biển.

Nàng đã được trông thấy một cuộc dạ hội tung bừng náo nhiệt như đêm nay.

Lúc này nàng còn đủ can đảm để khiêu vũ; nàng nhảy múa nhẹ như én liệng làm mọi người phải thán phục; chưa bao giờ nàng nhảy đẹp như đêm nay.

Chân bước như giẫm lên gốc rạ vót nhọn, nhưng nàng đâu có cảm thấy đau, vì còn có một nỗi đau khổ mãnh liệt hơn đang dày vò tâm can nàng. Nàng biết rằng đêm nay là đêm cuối cùng nàng được nhìn thấy con người mà vì ai nàng lia bỏ cha mẹ, quê hương, hy sinh tiếng nói và giọng hát huyền diệu, và ngày lại ngày, nàng đã phải âm thầm chịu đựng bao nhiêu nỗi đau đơn ê chề mà không ai biết tới. Đêm nay là đêm cuối cùng nàng được thở chung bầu

không khí với người đó, nàng được nhìn thấy biển sâu và sao trời vắng vặc. Một đêm sâu thẳm, vĩnh viễn, một đêm vô tri vô giác, không mơ, không mộng, đang chờ đón nàng, chỉ vì nàng không có và chẳng hề có một linh hồn bất diệt được.

Cuộc vui rộn rã trên tàu kéo dài đến nửa đêm; nàng tiên cá đang thương vẫn tươi cười và nhảy múa, nhưng đã chết cả cõi lòng. Hoàng tử ôm luôn người vợ xinh đẹp, nàng đùa vào mái tóc của chàng và họ khoác tay nhau vào nghỉ trong căn lều lộng lẫy.

Tàu trở lại yên tĩnh. Hoa tiêu ngồi trong buồng lái. Nàng tiên cá dựa vào dây buồm và đưa mắt nhìn ánh bình minh ló lên ở phương đông. Nàng biết chắc rằng ánh thái dương đầu tiên sẽ giết chết nàng ngay tại chỗ.

Bỗng nàng thấy các chị nàng nổi lên, trông mặt họ cũng tái mét, chẳng kém gì nàng, mớ tóc dài đã bị cắt cụt, không còn phất phơ trước gió nữa. Họ nói: - Các chị đã biếu mụ phù thủy tất cả tóc để cứu em khỏi cái chết ngày hôm nay. Mụ đã cho lại các chị con dao găm này đây. Trước Trước khi mặt trời mọc, em phải cắm nó vào tim hoàng tử. Hễ máu chàng chảy xuống chân em, lập tức đôi chân sẽ biến thành đuôi cá. Em sẽ trở thành nàng tiên cá, nhảy xuống nước là sống đủ ba trăm năm cho đến ngày hóa thành bọt biển.

Nhưng mau lên em! Chàng hay em, một trong hai người, phải chết lúc mặt trời mọc. Vì em mà Thái Hậu buồn phiền đến nỗi cũng phải để cho mụ phù thủy

Trước khi mặt trời mọc, em phải cắm nó vào tim hoàng tử. Hễ máu chàng chảy xuống chân em, lập tức đôi chân sẽ biến thành đuôi cá. Em sẽ trở thành nàng tiên cá, nhảy xuống nước là sống đủ ba trăm năm cho đến ngày hóa thành bọt biển. Nhưng mau lên em! Chàng hay em, một trong hai người, phải chết lúc mặt trời mọc. Vì em mà Thái Hậu buồn phiền đến nỗi cũng phải để cho mụ phù thủy cắt mất mớ tóc bạc. Giết hoàng tử đi và về với các

chị nhanh lên em! Em có trông thấy cái vạch đỏ ở chân trời kia không?

Trong mấy phút nữa, mặt trời sẽ mọc và em sẽ chết đấy!

Các chị thờ dài nảo ruột và lặn xuống biển. Nàng tiên cá vén rèm che cửa lên và trông thấy người vợ trẻ ngủ dựa đầu trên ngực hoàng tử. Nàng cúi xuống hôn vào cái trán trơn mịn của chàng, nhìn về phía chân trời, nơi vùng đông mỗi lúc càng đỏ tía. Nàng ngấm nhìn lưỡi dao găm trong tay, rồi đưa mắt nhìn hoàng tử đang nhắm tên người vợ trong giấc mơ.

Phải, chàng chỉ nghĩ đến vợ chàng thôi. Con dao găm rung lên trong bàn tay nàng tiên cá. Đột nhiên nàng quăng nó xuống biển. Nước bắn tóe lên nom như những giọt máu đỏ sẫm.

Nàng nhìn hoàng tử một lần cuối cùng rồi gieo mình xuống biển và cảm thấy thân thể tan thành bọt.

Vừa lúc ấy vùng dương nhô lên khỏi mặt biển. Những tia nắng ấm áp, dịu dàng, chiếu trên đám bọt lạnh ngắt và nàng tiên cá cảm thấy mình chưa chết. Nàng trông thấy vùng dương sán lạn.

Trên mặt nước hàng trăm sinh vật đang bay lượn và ca hát. Qua thân hình trong vắt của những sinh vật ấy, nàng nhìn thấy những cánh buồm trắng của con tàu trên nền trời đỏ rực.

Tiếng hát của các sinh vật rất du dương, những kẻ phàm tục không thể nghe thấy, cũng như con mắt người thường không thể trông thấy các sinh vật ấy. Chúng không có cánh, nhưng vẫn bay lượn được, vì thân thể quá nhẹ nhàng. Nàng tiên cá cũng biến hình giống chúng và thoát dần ra khỏi bọt biển.

- Ta đang ở đâu thế nhỉ? Nàng tự hỏi bằng một giọng giống như các sinh vật trên không, nhẹ nhàng đến nỗi không giọng nói trần tục nào sánh kịp.

Có tiếng đáp:

- Hiện nay nàng đang ở với người con gái của không trung. Các tiên cá không có một linh hồn bất diệt, và chỉ có được là nhờ vào tình yêu của một

người đàn ông trên mặt đất. Đòi họ vĩnh viễn hay không là nhờ vào kẻ khác. Chúng tôi, những người con gái của không trung, không có linh hồn bất diệt. Nhưng, nếu chúng tôi làm được những điều thiện thì chúng tôi có thể có một linh hồn. Chúng tôi bay đến xứ nóng, nơi ôn dịch hành hoành để cứu vớt loài người. Chúng tôi thả trong không trung hương hoa thơm ngát để chữa bệnh cho họ. Trong ba trăm năm, nếu chúng tôi mang hết tâm lực làm điều thiện, chúng tôi sẽ có một linh hồn bất diệt và chúng tôi sẽ được cùng loài người chia sẻ hạnh phúc vĩnh viễn.

- Thế còn tôi?

- Nàng ư? Nàng tiên cá đáng thương, nàng đã đau khổ quá nhiều, và đã làm được nhiều điều nhân đức, nên nàng cũng được nâng lên làm nàng con gái của không trung, và từ bây giờ, nếu nàng làm được nhiều điều thiện trong ba trăm năm, nàng cũng sẽ có một linh hồn bất diệt.

Nghe vậy nàng tiên cá dang đôi tay trong vắt lên trời và lần đầu tiên đôi mắt nàng nhắm lại.

Trên tàu, tiếng động và tiếng ồn ào trở lại. Nàng nhìn thấy hoàng tử và công chúa xinh đẹp đang chăm chú tìm nàng. Họ lo lắng nhìn xuống làn nước ngàu bọt, như ngờ rằng nàng đã gieo mình xuống biển.

Nàng tiên cá vô hình hôn lên trán công chúa, mỉm cười với hoàng tử rồi nhập vào đoàn con gái của không trung, cười trên đám mây hồng, bay bổng trên trời.

- Ba trăm năm nữa chúng ta sẽ được bay như thế này lên thiên đàng, một nàng con gái của không trung nói.

Một nàng khác bảo:

- Có thể sớm hơn.

- Tại sao?

- Chúng ta sẽ len lỏi vào nhà những người trần có con cái, và mỗi lần tìm

thấy một đứa bé ngoan ngoãn làm vui lòng cha mẹ, xứng đáng được cha mẹ yêu quý, Thượng đế sẽ rút ngắn thời gian thử thách cho chúng ta. Các cháu bé không biết chúng ta bay lượn trong phòng và mỗi lần chúng ta mỉm cười với một cháu bé ngoan, chúng ta sẽ bớt đi một năm trong số ba trăm năm. Nhưng mỗi lần ta gặp phải một đứa bé gian ác làm cho chúng ta phải rỏ lệ đau buồn, thời gian thử thách của chúng ta sẽ tăng lên một ngày.

HẾT